

A kortalan Szemle

Csendes László

Dr. ny. rendőr ezredes, rendőrségi főtanácsos,
Országos Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzés Osztály volt vezetője
drcsendes@gmail.com

Telefonon történt beszélgetés során szereztem tudomást arról, hogy a Belügyi Szemle hamarosan hetvenéves lesz. Szenzációs, gondoltam magamban, hiszen én nem olyan régen töltöttem be ezt az életkort, és még nap, mint nap foglalkoztat. Amíg idáig jutottam volt egy pár kerek évfordulóm, de azért ez már, ahogy mondani szokták, több a soknál. És akkor váratlanul itt van egy sajtótermék, a rendőri munkámhoz anno nagyon közelinek tudott havi kiadvány, amely szintén e dicséretes életkorral bír, viszont nála az évek múlása rendhagyó módon inkább a fiatalodást eredményezte. Én valóban korosodom, ő pedig furcsa módon valóban fiatalodik. Véleményem szerint ránézésre az állítás mindkét félnél megállapítható. A ránctalan szaklap egyre szebb külsővel, a mai elvárásokhoz folyamatosan igazodó belső tartalommal bír. A digitalizálás önmagában a fiatalítás bizonyítéka, melynek sokoldalú előnye szinte elvárás egy profi sajtóterméktől. A két éve üzembe állított *Hírlevél*, amely előre jelzi a következő lapszám tartalmát és egyéb aktualításokat, nekem szintén tetszik. Mint az is, hogy majdnem a kezdetektől megtalálhatók és olvashatóvá tehetőek a lapszámok a Matarka segítségével. Tehát egy biztos, a hetedik x-hez közeledő Belügyi Szemle valóban nem nevezhető időskorúnak, viszont mondhatjuk neki is azt az idősök között kedveskedő megszólítást, hogy „de jól nézel ki”! És ez rá vonatkoztatva viszont őszintén igaz is. Ennek feltétele, hogy változatlanul kedvelt, olvasott sajtótermék, amely hét évtizede fontos szerepet vállal a célközönség tudásának, tájékozottságának növelésében. Cáfolhatatlan megteremtői pedig azok az elismert szaktekintélyek, akik a lap beindulása óta főszerkesztőként, szerkesztőként, szakértőként, lektorként, publikációk íróiként – és még sorolhatnánk – váltak ismerté.

Az évfordulók jellemzően magukban hordják a visszatekintés kívánalmát, az elrepült évekhez köthető lényeges történések röpké felelevenítését, vagy akár felsorakoztatását. Ezekre elsősorban igazán az képes, aki megélte, aki magán viselte a kor ráható lenyomatait. Egy hetvenkedő ember, úgy ahogy ezt megteheti és zömében meg is teszi, viszont egy sajtóterméknek sokszoros segítségre

van szüksége ahhoz, hogy a megélt/eltelt időszak előhívásra kerülhessen. Egy ilyen tekintélyes korral sajnos együtt jár, hogy mindazok, akik megszületésénél, első lépéseinél ott voltak, ma már a köszöntésnél többségében nem lehetnek jelen. Ezért elmaradnak a születésnapok kedvelt anekdotázásai, viszont megmarad egy másfajta ünnepélyesség, amely virtuálisan idézi meg az alapítókat és az elődöket. Publikációik, munkásságuk sok üzenettel bír, és ebből a következő generációk szívesen merítenek. Ma már kevés információ elég, hogy még többet tudhassunk meg róluk és akkori környezetükről. Ez tulajdonképpen azt is jelenti, hogy dokumentálva van a folyóirat egész élete. Sokszor arra gondolok, hogy milyen jó lenne ez nekünk is. Mennyi mindent szeretnénk tudni, főként már ebben a korban, múltunk egyes, még fel nem tárt részleteiről és közvetlen szereplőiről. Persze nagyon fontosak a mi korábbi hírforrásaink is – szüleink, nagyszüleink, rokonaink – az elbeszéléseikkel, egy-két írásos emlékekkel, valamint jó esetben néhány fotóval kiegészítve és felejthetlenné téve. Az új kérdéseket viszont már sokszor nem tudjuk kinek feltenni.

Nagyon régen történt, amikor a Belügyi Szemlével megismerkedtem. Huszonegy évesen a BRFK Gyermek- és Ifjúságvédelmi Osztályára kerültem, új felszerelőként. A rendőrség szervezetéről, egyes szolgálatok konkrét feladatairól nem sokat lehetett hallani abban az időben. Éppen ezért is nagy izgalommal és érdeklődéssel fogadtam a kollegák szakmai magyarázatait, tanításait, javasolt irodalomjegyzékeit. Az elem került könyvek, újságok, szakanyagok fantasztikus tartalma arra ösztönzött, hogy megfelelő feldolgozás és szelektálás után a leghasznosabbakat kimásoljam vagy saját könyvtáramba beszerezsem. Ebben a folyamatban került kezembe a Belügyi Szemle is. Először itt olvastam igazi rendőrtisztek tollából a nyomozások gyakorlati tapasztalatairól, vagy bűnügyi szakértők aprólékos és izgalmas munkájáról, helyszíni szemlékről, egyes eljárásjogi kérdésekről és még rengeteg másról, amely a rendőrség sokszínű tevékenységéről tudósított. Kezdetben kölcsönkértem és kijegyzetelgettem a folyóiratot, majd megrendeltem és gyűjteni kezdtem. Talán tíz egynéhány évig járatam, majd amikor a cégen belül másik munkahelyre kerültem időlegesen megszakadt a kapcsolatunk. Mindez egyáltalán nem jelentette azt, hogy nem tudtam róla, hiszen az ifjúságvédelemhez vagy a bűnmegelőzéshez kapcsolódó írásai valamilyen módon mindig megtaláltak. A későbbiekben tanulmányaim során, majd jegyzetek írásakor, szakanyagok, publikációk készítésekor szinte mindig szívesen és eredménnyel fordultam a Szemléhez és kértem a tudásából. Tényleges nyugdíjazásom előtt, amikor a Bűnmegelőzési Akadémián dolgoztam ismét felélénkült a kapcsolatunk. Gyakran került sor arra, hogy képzési tematikához kerestünk olyan elméleti vagy gyakorlati kérdésekben kiemelten járatos kollegát, aki a folyóirat hasábjain már foglalkozott a tanfolyamhoz kapcsolódó

témakörrel. Ilyen alkalommal meghívtuk a szerzőket egy beszélgetésre vagy a témakört körbejáró előadás megtartására. Ezek mindig nagyon értékes alkalmak voltak a hallgatók visszajelzései alapján is.

A Belügyi Szemle reputációját jelentette, hogy sokszor más területeken, akár a civil szférában dolgozó munkakapcsolatok kértek elolvasásra egy-egy lapszámot, vagy reflexióval kívántak kapcsolódni valamilyen szakanyaghoz. Házon belül is gyakran volt téma egymás írásainak nyomon követése, méltatása, vagy akár vitára bocsátása. Ezekből a beszélgetésekből volt, amikor újabb publikációk keletkeztek. A munkánkhoz kapcsolódó írásokat jellemzően gyűjtöttük, nem ritkán a kitépett lapokat összetűzve archiváltuk és sorakoztattuk egy-egy címmel ellátott tematikus mappában. A napokban éppen egy barátommal beszéltem erről, aki elmondta, hogy otthon még mindig tartogatott néhány régi lapszámot, de a közelmúltban történt lakásátalakítás miatt ritkítani kellett a gyűjteményét. Nem volt más választása, ezért a jól bevált módszerhez folyamodott, kivágta azokat a cikkeket, amelyeket nem tudott elengedni, még a lap többi részétől fájó búcsút vett. Pontosan tudjuk, hogy ma már sokféle képpen tudunk akár házilag is bármilyen irományt archiválni. Ennek ellenére sok esetben inkább ragaszkodunk az eredeti papíralap megmentéséhez és használatához. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne élveznénk és alkalmazzunk a technika fantasztikus fejlődésének eredményeit és ne kapcsolódnánk az „okos rendszerekhez”. Egyébként nekem is van egy közel negyvenéves Belügyi Szemlém. Amikor a gyűjteményemet volt munkahelyem könyvtárszekrényében hagytam, egy számot emlékebe eltettem, pedig akkor nem tudtam, hogy egykorúak vagyunk. Most, hogy e pár sort leírtam és emlékeztem, jobban értem az okát.

Végezetül: Tisztelt Belügyi Szemle! A kerek évfordulóra jó egészséget kívánok valamennyi aktív, és valamennyi már pihenő idejét töltő egykori munkatársnak! Gratulálok a folyóirat töretlen népszerűségéhez, szakmai elismertségéhez, és a mindezeket is bizonyító MTMT Repozitórium Minősítő Bizottság által megítélt címhez, valamint az MTA illetékes osztálya általi besoroláshoz. Kívánok további erőt, dinamizmust, támogató munkatársakat és a tervek megvalósulását!

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Csendes L. (2022). A kortalan Szemle. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2219–2221. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.11>